

Izdaja vsak četrtek in velja za poštno vred ali v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 33 D, pol leta 16 D, četrt leta 8 D. Izven Jugoslavije 56 D. Naročnina se pošlje na upraviteljo Slov. Gospodarja v Mariboru, Koroška cesta 5. List se dopušča do odpovedi. Naročnina se plačuje vnaprej. — Telefon interurban št. 113.

Posamezna številka stane 1-50 din.

Poštnina plačana v gotovini.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Uredništvo je v Mariboru, Koroška cesta št. 5. Rokopisi se ne vračajo. Upravištvu sprejema naročnino, inserate in reklamacije. Gene inseratom po dogovoru. Za večkratne oglase primeren popust. Nezaprite reklamacije so poštne proste. Čekovni račun poštnega urada Ljubljana 10.603. Telefon interurb. št. 113.

13 številka.

MARIBOR, dne 1. aprila 1926.

60. letnik.

Tvoj je vstajenja dan!

Naš človek, sin slovenskega naroda, njegov duhovnik, pesnik Simon Gregorčič, je v svoji pesmi »V pepelnici noči« zapel slovenskemu narodu velikonočno voščilo:

Tvoj je vstajenja dan!

Ko se te dni širi po vseh poljih in domovih prijeten vonj blagoslovljenega ognja in veje božji blagoslov a blagoslovljenega lesa, vemo, da so velikonočni prazniki. Odmor je v naših vsakdanjih skrbeh, oddih je v našem nepretrganem delu. Opravili smo svojo velikonočno dolžnost, obhajali svoje notranje vstajenje in praznično se počutimo v svetem razpoloženju milosti božje. Naša vera nam je te praznike združila z našim vsakdanjim življenjem, da zaupamo v novo, na vedno srečno Velikonoč vseh vernih in pravičnih.

V teh praznikih pa se tudi mi s pesnikom spominjamo milega slovenskega naroda. Težka je še njegova usoda, težka, kakor za veliki petek. Razdeljen je v tri države. V Jugoslaviji bi moral biti njegov pravi dom. Pa tu jih je komaj nad 1 milijon. In še ti se morajo v lastni državi boriti za svoje najnaravnejše narodne pravice. Nad 600.000 Slovencev je pod Italijo. Tam jih zatirajo, da se bo komaj kje slišala slovenska pesem za Velikonoč, da bodo skrito morali vršiti svoje narodne običaje in proslave. In tam na Koroškem jih je še nad 100.000. Težko jim je, da tožijo po pravici v Avstriji, ki ravna z njimi kot mačeha s tujimi otroci. Pa še so naši bratje, daleč tam preko morja jih je veliko, tudi nad 100.000, in še v Nemčiji na Westfalskem in v Franciji po rudnikih, in drugod, da nič več ne doseže jih naše oko.

Zemlja, ki je prepojena z znojem naših pradedov, ki je shranila v sebi njihova trupla in jih shranjuje, da bodo nekoč vstala, ta zemlja je tako majhna za nas, tako uboga, da ne more vseh prerediti. Ta zemlja je nadalje, kakor da leži sredi velike ceste, ki pelje iz srednje Evrope na jug in na morje; na sredi velike ceste, ki pelje iz zahoda na vzhod. Tako jo hočejo ti in oni in so nas raztrgali na tri dele. Mešetarijo za našo sveto zemljo in za nas same.

In mi? Ali nismo boječi, ko pravimo, malo nas je? Ali nismo počasni, ko ne vidimo preko mej nekdanjih dežel, pa poznamo še Kranjce, Stajerce, Prekmurce, Korošce, Primorce in tako dalje? Ali nismo maločušni, ko ne pogledamo preko državnih plotov, ki jih je po slovenski zemlji postavila tujčeva sila?

Velikonoč nam je prinesla moči in opore. Mi hočemo nekoč obhajati Velikonoč. Slovenski narod kljub svojemu težkemu položaju ni obsojen na smrt! Jasno mu kliče njegov pesnik in prerok:

Tvoj je vstajenja dan!

Da se bo pa čimpreje približal ta dan, naj živi v nas zavest naše notranje moči, ki je naslonjena na živoga Boga, naj živi v nas naša vera. Da bo ta dan čimpreje prišel in bo čim lepši, naj bo v nas prava trdnost in odpornost zoper vse, kar hoče nam vtisniti drug pečet in nam ne pusti, da smo to, kar smo. Zato bomo znova vzljubili svoj mili jezik, ki nam v svoji blagoslavni pesmi oznanja novo življenje, Velikonoč. Zato

se bomo oprijeli svoje zemlje, jo gojili, da nam bo dajala, kolikor nam bo mogla. Ovenčana, kakor za Velikonoč, bo lepa, da jo bodo hodili občudovat in si iskati zdravja v njene gore in k njenim studencem. In slovenski narod bo vztrajal in delal, da se na svoji zemlji združi ves, kot družina za velikonočne praznike, da se izpolni prerokovanje:

Tvoj je vstajenja dan!

Državna politika.

JUGOSLAVIJA IN DRUGE DRŽAVE.

Dr. Ninčič je zunanji minister v naši državi. Njegova naloga je, da urejuje razmerje med Jugoslavijo in drugimi državami. Zdaj je dalje časa potoval po svetu in se razgovarjal z oblastniki drugih držav. Ker pa je pri proračunski razpravi prišlo na vrsto njegovo ministrstvo, je prišel domov in je govoril v narodni skupščini o razmerju Jugoslavije do drugih držav.

Splošen položaj.

Najprej je dr. Ninčič omenil pogodbo, ki so jo države Anglija, Francija, Belgija, Nemčija in Italija sklenile v mestu Locarno. Tam so sklenile, da ostanejo zdaj take državne meje, kakor so. Mi moramo biti seveda tiho, da si z mejo na Italijanskem in Koroškem in tudi na Stajerskem nismo zadovoljni. Pa tega ni povedal dr. Ninčič, pač pa naš poslanec dr. Hohnjec, ki je govoril za dr. Ninčičem. Dr. Ninčič je nadalje poročal o Društvu narodov, kako so prišli v Genovi zastopniki raznih držav skupaj, da bi Nemčijo sprejeli med se, pa se ni posrečilo. Glasovanje za sprejem mora biti enoglasno, pa je Brazilija glasovala proti sprejemu Nemčije. Zastopniki držav so se razšli domov brez uspeha. Jugoslavija nima svojega sedeža v tej zvezi, pač pa ima razne zastopnike pri raznih komisijah.

Mala antanta.

Mala antanta je zveza med Jugoslavijo, Čehoslovaško in Rumunijo. Mala antanta nima tako prirodnih zvez, da bi imela kak večji pomen. Zato v preteklem letu niso več zborovali, letos pa so bili februarja državni teki držav skupaj in so imeli koristne razgovore. Malo antanto so dolgo časa smatrali kot celoto, kot neko prav tesno zvezo teh držav. Zdaj pa že vsaka država hodi bolj svojo pot in vsaka dela na svojo roko svoje pogodbe, tako da je ta zveza le bolj na papirju, kot pa v resnici.

Italija.

Dr. Ninčič se je precej časa mudil, predno je prišel domov, ravno v Italiji. Italija je zelo pohlepna ravno po naših krajih. Ni zadovoljna s slovenskimi primorskimi kraji, ki jih že ima. Hoče celo obal Jadranskega morja. Italija hoče na Balkanu prvo besedo imeti. Preko Albanije in zdaj tudi preko Grške sili na Balkan. Nas zato najbolj zanima, kako je razmerje do Italije, ki je ni sram povedati, kako velik apetit ima po naših krajih, ki je ni strah zatirati Slovence in Hrvate, katere ima v oblasti. In kaj je minister rekel? Da smo si najboljši prijatelji!

Dr. Hohnjec, poslanec SLS, mu je pozneje moral ugovarjati. Kako naj bomo z Italijo dobri prijatelji, ko pa tako zatira Slovence, da o materinem jeziku ne slišijo ničesar v šoli in se ne smejo učiti slovenski pisati in brati! Dokler Italija teh krivic ne popravi, bi zunanji minister države Slovencev, Hrvatov in Srbov ne smel tako govoriti! —

Soseda Bolgarija.

Pravzaprav je minister o tem prav malo povedal, dasi je Bolgarija tudi nekaka jugoslovanska država. Vse dobro ji želi, pa ne pove, kako. Ker tam ljudje veliko trpijo, ne bi škodilo, če bi Jugoslavija kot dobra soseda pomagala Bolgariji na noge. —

Druge države.

Minister pravi, da smo z vsemi v prijateljskih odnosih. Torej, kaj hočemo še več? Države nam zaupajo, ker smo jim dolžni, tako Francija in Anglija. S Turčijo smo se pobotali, z Albanijo ni nič posebnega. Grška se bo že pomirila, Nemčija nas prijazno gleda. Torej sami prijatelji krog in krog. Zato pa se tako oborožujemo, da stane vojska nad dve milijardi dinarjev. Rusije ni omenil, čeprav je Rusija največja slovanska država v Evropi. Res, tam še niso najboljši ministri, so še boljše stvari, pa kdo more reči, da so po drugih državah samo najboljši možje ministri?

Vatikan.

Države, kjer prebivajo tudi katoličani, so dolžne, da so v dobrem razmerju s poglavarjem katoličanov, s papežem, ki stanuje v Vatikanu v Rimu. Naša država se že dolgo pogaja, da bi se napravil medsebojni dogovor ali konkordat, pa še nič ni. Kadar se začnejo pogajati, pa se že kje spodbujajo, da ne gre s pogodbo do kraja. Dr. Hohnjec je moral v imenu katoličanov reči, da se to malo preveč počasi dela, da katoličani v državi hočemo, naj se čimpreje sklene konkordat.

Zahteve SLS.

Dr. Hohnjec je odločno povdarjal, kaj zahteva slovenski narod glede zunanje politike. Že pri posameznih odstavkih smo omenili njegove ugovore, ki jih je podal na tak način, da so jih zelo vleki na ušesa, če jim je bilo prav ali tudi neprav. Glavna zahteva slovenskega naroda je: mir med državami in pravica vsem narodom! Posebno pa je branil dr. Hohnjec v imenu slovenskega naroda pravice Slovencev, ki so še v drugih državah. Govoril je tudi, da ne sme nobeden Slovenec priti pod Nemčijo, če bodo kdaj Avstrijo razdelili. Avstrija namreč težko shaja, pa se misli priklopiti Nemčiji. Če bi se to zgodilo, tedaj se mora meja na severu malo popraviti. Taka je naša zahteva, da mora Koroška pripadati Jugoslaviji, enako tudi Radgona s celo železnico Spilje—Radgona.

Mi smo slišali poročilo zunanjega ministra. On in pa vlada in zastopniki naše države in drugih držav so pa slišali, kaj hoče slovenski narod v svetovni politiki. Njegove zahteve so življenjske in zato pravične. In zvesto jih branijo le poslanci SLS.

V DRUGIH DRŽAVAH.

Grčija je brez vladarja. Je republika. Bivši kralj je šel zdaj iz Jugoslavije v Rumunijo. Na Grško ne

Matija Malešič:

Pobožal ga je . . .

Prelepo pojo zvonovi — samo na sveti večer, ko vabijo k polnočnici, pojo tako. Na dolgi, dolgi poti so bili skoro cele tri dni, v Rimu so bili. In ko da se veselijo, da so se vrnili domov, pojo veselo in prešerno; in ko da hočejo pripovedovati o lepotah, ki so jih videli na dolgem, dolgem potovanju, pojo prelepo; in ko da vidijo v srca ljudi, ki se zgrinjajo k cerkvi, pojo milo in v nestrpnem pričakovanju tistega velikega in veličastnega, ki vstrepeva v srcu slehernega, ko zadoni izpred altarja: Aleluja.

Topiči pokajo. Ženske hite s polnimi jerbasi iz cerkve od blagoslova. Trobenta kliče gasilce. Na prostoru okoli cerkve je vse živo. Iz oddaljenejših vasi so že prispeli v gručah možje in fantje, žene in dekleta, otroci, iz bližnjih vasi hite, da ne zamude. Vsa pota, vse steze, vsi dohodi do farne cerkve so polni ljudi, ki jim žari iz oči veselje in sije iz obrazov praznično razpoloženje. Zvonovi vabijo, milo, ubrano, veselo in prešerno vabijo, prelepo vabijo.

Za hrbtom očetov, po bližnjih dvoriščih se previra mladina. Sekajo pomaranče, sekajo pisanice, sekajo jabolka. Nove obleke imajo fantički. Kako bi bilo vstajenje, kaka Velika noč bi bila to, če bi ne imeli novih oblek? Samozavest in razposajenost gleda iz mladih oči, ko presoajo nove obleke tovarišev,

ko presoajo njihovo izvežbanost v sekanju; ko preiščujejo, komu bi ponudili sekati pomarančo, da je ne bi zasekal, seva iz mladih oči samovoljnost. Misli so pri novih oblekah, pri sekanju, pri pomarančah, pri pisanicah, pri jabolkah in pri računanju, kako bi izvlekel iz sekača čim več denarja, pa bi vkljub denarju prinesel domov tudi pomarančo.

Nekateri nimajo novih oblek, nedeljske obleke nosijo — imajo pa vsaj nov klobuk in se postavljajo z njim. Nekateri nimajo novih oblek, nimajo niti novega klobuka — imajo pa vsaj nove čevlje in se postavljajo z njimi.

Janezek nima nove obleke, nima novega klobuka. Niti nedeljske obleke nima, v vsakdanjo, oguljeno, pokrapano obleko je oblečen, oguljen, pomečkan, preluknjan, poklapljen klobuček ima na glavi. In bos je. Hladno je. Noge ima zelene in so vse vijoličaste od mraza. Stopica z noge na nogo, plazi se od sekača do sekača, vriva se v kroge, ki obdajajo sekače, in pazno presoja, kateremu bi ponudil pisanico sekati in bi mu je ne zasekal. V hlačnem žepu tišči rdečo pisanico in velo jabolko. Pomaranče nima.

»Ti, Janezek janezasti, kaj pojdeš tak k procesiji?« Tonček drži roke v žepih novega suknjčiča, pogleda svoje nove čevlje in prezirljivo pomeri Janezeka od oguljenega, preluknjanega klobučka do ozebljih, vijoličastih nog. Bahato in glasno govori Tonček, kot da hoče še druge opozoriti na Janezeka, ki ni ob-

lečen za procesijo in ki ne sodi bos in v zakrpani obleki med nje.

Janezku plane rdečica v lica. Povesi oči in se hoče splaziti s Tončkove bližine.

»Kaj se ne preoblečeš?«

»Saj je še časa . . .« reče Janezek tiho. Pa ve, da nima nove obleke, ve, da nima nobene druge lepše in nepokrapane obleke, ve, da nima nobenega drugega klobuka, ve, da so čevlji raztrgani in zevajo, kot da so lačni, ve, da ne bo mogel k procesiji.

»Še časa? Kaj ne čuješ pritrkavanja? Kaj ne vidiš ljudi?«

»Nimam daleč do doma! Hitro se preoblečem.« Janezek se pomeša v polkrog, ki opazuje sekača, ki seka pomarančo pod najtežjimi pogoji: Visoko na steni, kolikor visoko more stoječ na prstih stegniti roko, mu drži fantiček pomarančo; poldrugi korak je odmeril sekaču od stene; novc se mora ves skriviti v pomarančo, če ga bo le del gledal iz nje, ga dobi fantiček. In samo z enim zamahljajem mora pognati novc v pomarančo, da se skriva v njej. Težki pogoj in domišljavost sekača, ki je sicer med najboljšimi, vzbuja splošno pozornost. Tišina vlada v polkrogu, vsi opazujejo sekača, še Tonček, ki očividno hoče zbadati Janezeka, umolkne.

Silno zamahne sekač, novc zasika po zraku, prebije fantičku kožo na palcu in pade na tla. Fantiček naglo dvigne roko k ustnicam, sesa kri, ki mu brizga iz palca, in hlastno pobere novc.

Preizkušajte mirne duše najprej vsa mila - Naposled se boste odločili vendar le za Elsa-mila.

Te mila zdravja in lepote niso samo prijetno dišeča in

močno se peneča toaletna mila, ampak imajo v sebi tudi še medicinsko preizkušena, dobro delujoče sestavine ter so torej koristna proti pegam, lišajem in različnim nečistostim kože. One store kožo mehko, nežno in kljubujočo učinkom vode in mazelga zraka. Dobi se pet vrst Elsa mila: Elsa lilijino mlečno milo, Elsa glicerinsko milo, Elsa bo-

rakšno milo, Elsa milo za britje, Elsa katransko ali šampjon milo. Za preizkušnjo 5 kosov Elsa mila še ob enemu s zavojnico in poštnino za 52 din. proti vnaprej poslanemu denarju. Po povzetju za 10 din. več (za poštnino). Naročila upraviti: lekarnarju Eugen V. Feiler v Donjoj Stubi, Elsatrg 541, Hrvatska.

me. Dosedanji predsednik je odstopil. Zdaj volijo novega. Taka majhna državica, pa toliko političnih skrbi. Ni čuda, da Italija leze preko Grške na Balkan.

Na Francoskem je vlada v vedno težjem položaju. Davki tarejo ljudi, da so zadnjič v Parizu štrajkali, tako da so imeli trgovci in gostilničarji en delavni dan vse zaprto. Kmetje zelo trpe vsled velikih davkov. Uradniki so nezadovoljni, ker so preslabo plačani. Notranji minister je odstopil.

Čehoslovaška je slišala prvo besedo svoje nove vlade. Vlada je sestavljena iz uradnikov, upajo pa, da bo imela v skupščini zaslombo, da bo lahko delala.

Poljska država je velika slovanska in katoliška država. Zahtevala je v Zvezi narodov svoj sedež. Njena zahteva se bo obravnavala šele v jeseni. V skupščini so mnogi govorniki nastopili za tesnejšo zvezo z Rusijo.

Nemčija ima domače težave. Taka kot je sedaj, je itak še prav mlada država. Preje so bile razne kraljevine in kneževine. Zdaj so imeli glasovanje, ali naj se tem bivšim vladarjem njihova posestva plačajo ali ne, pa je 12 milijonov ljudi glasovalo, da ne. Nemčijo vodi zdaj Hindenburg, bivši general. Zato je Nemčija vojaška, čeprav bi tega ne smela. Italijan, ki je zadnji čas malo roge pokazal proti Nemčiji, jih je že skrtil. Zdaj že Italijani hvalijo Nemce, Nemci pa Italijane in nimajo — nobenih nasprotij.

Italija je imela pretekli teden svojevrsten škandal, ki je madež za celo Evropo. Neki od fašistov najeti morilci so umorili poslanca Mateotija na prav grozen način. Zdaj pa so jih sodili. Dva so čisto oprostil, ostale pa obsodili in kralj jih je takoj — pomilostil. Tako so udarili pravici v obraz. Pa dolgo se ne drži taka stvar, ki je s človeško krvjo oškropljena. Italijanski prestolonaslednik se je tudi že menda ustrašil pred fašizmom. Javno v istih ga je začel hvalliti. To je slabo znamenje.

Razorožitvena konferenca bo v kratkem zborovala, kje, se še ne ve. Morala bi v Švici, pa Rusi tja ne gredo. Na tem zboru se bodo pogovarjali, kako shajati brez tako drage vojske in da države pri svojih preprih ne bi rabile orožja, ampak pamet! Uspehov je pričakovati ravno tako malo kot pri Zvezi narodov, čeprav bi bilo to zelo dobro.

Pisma iz domačih krajev.

Sv. Peter pri Mariboru. — Pri nas smo pokopali 69 let starega Janeza Fras iz Dragučove! Rajni si je oskrboval kurjavo s tem, da je hodil izkopavat šture, ter je v svojem življenju silno veliko drevja podr. Pred par dnevi je podiral hrast in ko se je hrast že nagibal, je opazil, da bo padel tja, kjer je imel od južine posodo. Hoteč isto rešiti, da se ne zdobi pod padcem drevesa, na kar se je Fras spodtaknil in padel. Hrast, ki je počasi lezel, akoravno ga je njegova žena z vrvo držala, je med tem padel in suha veja je ubogega starčka tako oplazila, da so ga morali aesti domov. Rajni je bil dobra duša, mož stare korenine. »Slov. Gospodar« mu je bil stalen gost! Ob času volitev je bil odličen pristaš SLS. Kot žganjekuhar je bil znan daleč naokoli. Kot »molec« namreč, ako je kdo umrl, je bil s svojim rožnim vencem prvi, ki se je umrlih usmilit. V vsaki procesiji, ob vseh priložnostih je svoj glas povzdignil v čast rožnovenški Kraljici. Molil je pač kaj rad, zato pa je ob smrtni uri tudi v zadnjih vzdihljajih še kaj glasno pri molitvi rožnega venca odgovarjal, ter so bile zadnje njegove besede molitev. V življenju je bil bolj reven in skro-

»Hočeš še?«

»Sel«

V drugič prebije novce fantičku kožo na kazalcu, v tretjič mu jo prebije na dlani, četrtič mu jo prebije zopet na palcu, petič mu jo prebije med palcem in kazalcem. Krvavi fantičku roka in oteka, pa ne odneha; občudujejo ga; tudi sekač ne odneha.

Mož, ki gre mimo in vidi razmesarjeno fantičkovo roko, razžene polkrog in zapodi fantička in sekača.

»Takole, da, takole bi dal sekati svoje jabolko, tudi pisanico! Prinesem i pisanico i jabolko domov. Ne bodo zapazili mati, da sem ju dal sekati! Kaj ranjena roka! Rane se zacelijo same od sebe!« premisli Janezek in išče z očmi sekača, ki seka pod tako težkimi pogoji. »In za denar, za pridobljeni denar si kupim pomarančo. Če že nove obleke nimam, če že ne morem za procesijo, vsaj pomarančo bi imel, kot vsi drugi v novih in nedeljskih oblekah, ko vsi drugi, katerih starši so premožni. In vsaj malo, malo bi pri vsej revščini doma občutil Veliko noč tako, kakor jo čutijo vsi ti srečni po dvorišču, ki imajo nove obleke, ali vsaj nove klobuke in čevlje.«

Ko komar siten in nadležen je Tonček, lazi za Janezkom in ga zbada in mu greni že itak žalostne trenutke. »Kaj ne razbereš no pritrkavanju, da vsak hip pride procesija iz cerkve? Glej, ljudje se že razveščajo! Edaj se preoblečeš?

Možno je, da so nekatera mila dobre. Boljše, kakor Schicht-ovo ni niti eno. Najboljše je edino:

Schichtovo milo

znamka „Jelen“.

Kupujte le najboljše milo! Pri uporabi se izkaže, da je najcenejše.

Bodite previdni, ako Vam ponujajo druga mila kot „ravno tako dobra, kakor Schicht-ovo.“

Za najboljšo kakovost jamčita le ime SCHICHT in znamka „JELEN“.

men, potrpežljiv in ponižen povsod, zato mu je plačilo nebeskega raja zagotovljeno.

Jarenina. Dne 21. marca je preminul 83 letni starček Ivan Sekol. Bil je eden izmed najstarejših in navzornejših jareninskih kmetov. Rodil se je na mali kmetiji, kjer je tudi kot mož gospodaril. S svojo marljivostjo si je pripravil lepši dom z obširnim posestvom v Gačniku. Pa tudi kot veleposestnik je ostal ponižen, pobožen ter zaveden slovenski kmet. Tu in tam je popeljal svoje prijatelje v svojo ljubljeno gorco, kjer je živahno in šaljivo pripovedoval svoje doživljaje. Večkrat je omenil, da je pričel svojo srečo s par sto goldinarji, a je isto tudi dosegel, ker je znal varčevati. Mnogo je deloval v naših društvih. Bil je več let predsednik Bralnega društva, član načelstva jareninske posojilnice od njene ustanovitve. Brezdelja še celo v sivi starosti ni poznal. Njegovo čednostno življenje ni bilo brez težav! V najlepši dobi mu je umrla ljubljena žena, starejši sin Tone je postal žrtev vojne. Sedaj upamo, da se nepozabni naš Ivan z obema vred raduje v večno lepih nebesih.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Posnemanja vredno! Na sedmini po rajni Marjeti Knezar pri Paulu Korošec se je nabralo za kruh sv. Antona 456 K. Bog naj povrne vsem darovalcem stoterokrat! Domačim in sorodnikom pa izrekamo naše iskreno sožalje!

Polenšak pri Ptuj. Po več ko enoletni težki boleznih, previden s sv. zakramenti, je umrl Martin Kvar iz Lasigovec, v starosti 64 let. Pokojni Martin je vse dneve svoje težke bolezni prenašal z najlepšo potrpežljivostjo in udanostjo v voljo božjo. Bodi mu zemljica lahka!

Polenšak pri Ptuj. O Božiču lanskega leta je poteklo 4 leta, odkar sta bili v Slomih umorjeni dve ženski, Treza in Albina Visenjak. Kljub skrbnemu poizvedovanju orožništva se ni moglo dognati, kdo da je ubijalec. Še le sedaj po štirih letih je na smrt obsojeni večkratni morilec Čič, nahajajoč se v mariborskih zaporih, izpovedal, da je on v družbi z Zlahtičem umoril ti dve nedolžni ženski, pod pretevo, da ima gospod Visenjak veliko svoto denarja. Kakor je izpovedal morilec Čič, je bila odločena tudi smrt gospo-

Janezek ne reče ničesar in se mu skuša izmuzniti izpred oči.

Tonček ga je vzel na piko in ga ne spusti. »Saj se sploh ne preoblečeš! Saj niti ne misliš na to! Saj nimaš nove obleke! Glasno in strupeno govori Tonček. Ko da mu preseda, da se upa bos! Janezek v vsakdanji, zakrpani obleki mešati med nje, ki so vsi praznično oblečeni. Ko da mu hoče sedaj povrniti vso tisto sramoto, ki jo je pogoltal, ko mu je zadnjič v šoli učitelj očital nazadovanje in lenobo, namesto njega pa hvalil Janezka, ki ga je prekosil.

Janezku je bridko pri srcu. Za hip se mu vzbudi kes, zakaj ni ubogal matere in ostal doma. Drugi hip mu pride na misel pomaranča, ki jo kupi, če pridobi denarja. Tretji hip mu vskipi v srcu silna jeza na ošabnega in zbadljivega Tončka. Le kaj mu mar? Planil bi nanj, ga položil v blato in vrgel njegov nov klobuk v gnojnico. Pa se naj pomazan in z mokrim klobukom baha! Pa se naj norčuje iz njegove revščine.

»Pa se sploh upaš med nas — tak! In danes!« Rdečica plane znova Janezku v lica. Jezen pogled šine iz njegovih oči na Tončka, roka se mu krči v pest.

»Saj res! Pogled ga, kak je! In bos!« reče fantiček za Tončkovim hrbtom.

Hipoma začuti Janezek, da ga pomilovalno ogleduje in prezirljivo zaničuje več pogledov. Zave se svojega siromaštva. Jeza gine iz njegovih oči, rdečica

darju Antonu Visenjaku, kar pa se ni moglo posrečiti, ker je slučajno Anton ta dan odšel po opravkih v Ptuj.

Sv. Urban pri Ptuj. Ze dolgo ni bilo nič slišati iz naše fare. Tokrat moram poročati en grd zločin, ki se je zgodil 15. marca 1926. Kopali so v vinogradu pri Benku in iz starrega sovraštva je že po dnevi obljubil Franc Urbanja Tomažu Zeleniku, da bo njemu glavo razbil. Da se ne bi nič zgodilo, sta odšla Zelenik in njegova žena brez večerje domov. Za njima prileti Urbanja in začne Zelenika s pestmi biti po glavi, žena Zelenika hoče svojega moža iztrgati iz rok Urbanje in v tem hipu prileti žena Urbanje, Jožefa in udari s krampom svojega brata Zelenika po glavi, da se ta nezavesten zvrne na tla. V istem hipu zgrabi Urbanja Zelenikovo ženo in jo bije z vso močjo po glavi tako, da sta oba v največjem delu za delo nezmožna. Zalostno, da gre sestra nad svojega brata s krampom!

Sv. Andraž v Slov. goricah. Smrt se kaj pogosto oglašja pri nas, Skoraj nagloma je izstrgala iz rok staršev edinega sinčka, 11 letnega Henrika Šešerko. V pondeljek je bil še v šoli zdrav in vesel, v petek pa je podlegel vnetju možgan. Vsi šolarji pa tudi odrasli so ga spremili h grobu, na katerem mu je Ozvatič Janez govoril žalostno slovo. Po poslovnih besedah kateheta, so mu šolarji zapeli glijivo nagrobnico. Počivaj v miru, dragi Henrik. In zopet je prišla smrt k nam in odpeljala seboj v večnost spoštovanega moža, Franca Nedeljko. Pokojni je bil prijatelj debrih knjig in krščanskega časopisja in je veliko bral »Slov. Gospodarja«, knjige Mohorjeve družbe, »Bogoljuba« itd. iz teh je izčrpal tisto živo vero, ki ga je krasila. Bil je tudi član tukajšnjega Apostolstva mož, in se redno udeleževal svetega obhajila. Izdihnil je svojo blago dušo ravno tiste dni, ko so naši možje v farni cerkvi opravljali duhovne vaje — tridnevnic. Silno je želel, udeležiti se teh duhovnih vaj v cerkvi, pa Bog ga je vzel k sebi, da mu s svojo ljubeznijo vrne njegovo ljubezen do Njega. Znanci in prijatelji so na sedmini zbrali lepo svoto za oslepele invalide in Dijaško semenišče v Mariboru. Počivaj v miru blagi mož; odpočij si na božjem Srcu od težav tega življenja! — Pa tudi nekaj veselega moramo poročati. Odkar se nam je vsiljevala »Domovina«, raste število naročnikov »Slov. Gospodarja«. Le v vsako pošteno hišo pošten list!

Slovenjgradec. Dne 19. marca se je v večnost preselil v 77. letu starosti po kratki, mučni bolezni in z Bogom spravljen gospod Mihael Rener, ki je nad 40 let nepretrgoma zvesto in pošteno služil Gollovi hiši. Dolgo vrsto let, ko še ni tekla železnica skozi našo dolino, je rajni Miha kot postiljon prevažal pošto med Slovenjgradcem in Dravogradom. Na njegovi zadnji poti ga je poleg ostalega občinstva lepo počastilo tudi poštno osobje, ki je s predstojnikom vred k večnemu počitku spremilo svojega nekdanjega dolgoletnega postiljona. Tudi krsto so nosili štirje nameščenci našega poštne urada. Naj v miru počiva.

Sv. Frančišek v Savinjski dolini. Protivverska »Domovina« si skuša tudi med nami pridobiti naročnikov, a ji bo temeljito izpodletelo. Njene židovske vsiljivosti in protikrščanskega hujskanja pošteni Ksaverjanji ne maramo in se homo držali našega starega bojevnika za dobro stvar »Slov. Gospodarja«. — Izobraževalno društvo si bo s pomočjo vseh faranov postavilo Društveni dom, ki naj bo spomenik za prosvetno delo vnetih župljanov. Zato pa je dolžnost vsakega, da po svojih močeh pomaga. Res, da živimo v težki gospodarski krizi, ki jo živo občutimo, vendar bo pri dobri volji vsem mogoče, vsaj nekaj prispevati. Dom ne bo morda last kakega posameznika, marveč cele župnije. Izobraževalno društvo in Orel se bosta potem veliko lažje razvijala in delovala. Krščanska društva so pa v sedanjih časih za mladino neobhodno potrebna, če jo hočemo ohraniti na pravi poti. Zato proč z vsemi pomisleki in vztrajno se delo za Društveni dom! — Mnogo družin v naši župniji se pripravila na posvetitev presv. Srcu Jezusovemu. Upame, da se bo sad posvetitve tudi dejansko pokazal in da se bo versko življenje čimbolj poživilo.

Koprivnica. Dne 21. marca je priredilo naše društvo predavanje o zdravju. Naprosilo je higijenski zavod v Ljubljani. Gospod Dr. Mikš je s pomočjo lepih primernih slik pojasnjeval v temeljitem predavanju vzroke in posledice tuberkuloze ali jetike pred dvestopetdesetimi poslušalci; delil nam je tudi dobrohotna in potrebna navodila, kako se je treba varovati; strasten kadilec in alkoholik se

beži iz njegovih lic, prsti se mu ne krčijo več v pest. »Sekati sem prinesel . . .« iztisne zamolklo iz grla. Ko da se hoče opravičiti, ker je prišel bos in pa v vsakdanji obleki med nje.

»Pokaži! Kaj imaš? Pomarančo?« V Tončkovih očeh zakari. Dober sekač je, kar ne upajo se mu dati sekati. Vse zaseče, skoro nikoli ne zgreši.

»Pisanico! In jabolko!« Janezek pokaže rdečo pisanico in jabolko.

»Kaj to!« Zaničljivo zamahne Tonček z roko.

Janezek z veseljem občuti, da so pozabili na njegovo zakrpano obleko in preluknjan klobuk. Začuti, da je enak med enakimi in se sme spustiti v pogajanja o pogojih sekanja. Zaničljivega zamahljaja Tončkove roke niti ne opazi. »Hočeš? Na steni! Na en mahljaj! Niti nočem, da se skrrije novec v njo . . .«

»To drobno pisanico, ki je morda porbarvan klopotec, sekati na steni?« Porogljiv je naglas Tončkove besede, njegov zaničljiv pogled meri Janezka od pohlapljenega, preluknjanega klobuka do bosih, vijoličastih nog.

Tudi drugi pritrjujejo Tončku.

Janezku je vroče. Ve, da gine njegova veljava in pravica biti med njimi, ki so vsi novi; ve, da začne Tonček zopet z zbadanjem, če prekine pogajanja o sekanju. »Kaj govoriš o klopotech! Pisanica je, ko vsaka druga! Mati so mi jo dali. Ali hočeš da dva koraka? In da se skrrije novec v njo?«